

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Разград , 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева
Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Н. Р. Х.
като разгледа докладваното от Рая П. Йончева Въззивно гражданско дело №
20213300500148 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260022/17.И.2021г., постановено по гр.д.№469 по описа му за 2020г. КРС е отхвърлил иска на Ш. АЛ. АЛ., ЕГН***** срещу ИЛМ. АЛ. АЛ., ЕГН***, с предявяване на който и в хипотеза на чл.124, ал.1 ГПК е претендирал до установяване правото му на изключителна, придобита по оригиналният способ на придобивната давност, собственост върху подробно индивидуализирания в предмет на иска недвижим имот.

Недоволен от така постановеното решение, ищецът Ш. АЛ. АЛ. обжалва същото като постановено при съществено процесуално нарушение, а по същество като необосновано, неправилно и незаконосъобразно. Нарушението на процесуалните правила се обосновава с липса на мотиви; „нарочно премълчаване“ на заявени с исковата молба факти и обстоятелства; необсъждане на всички изложени от него доводи и незадълбочен, едностранчив анализ на депозираните гласни доказателства, както и поради липса на изрично произнасяне по искането му за отмяна на изданието в полза на ответника констативен нот. акт на осн.чл.537 ГПК. Необосноваността на решението аргументира с несъответствие на изведените от съда фактически изводи с доказателствата по делото и игнорирането на фактите, предпоставящи придобитата от него собственост по давност. Твърди незаконосъобразност поради несъответно прилагане на относимия към фактите материален закон и неправилно квалифициране на осъществяваната от него фактическа власт като държане, а не владение на имота.

В с.з., чрез повереника си адв. П. Дечев въззивникът заявява, че поддържа жалбата. На релевираните с нея основания моли за отмяна на обжалваното решение и за решаване на спора по същество с уважаване на исковата му претенция ведно с произнасяне по същество на заявеното с молбата искане за отмяна на изданието в полза на ответника констативен нот. акт по чл.537 ГПК. Претендира присъждане на сторените за две инстанции разноски.

В предоставеният ☐ за това срок, насрещната по жалбата страна се е възползвала от правото си на отговор и е оспорила същата като неоснователна. В с.з., чрез процесуалния си представител по пълномощие-адв.

Н., въззиваемият аргументира становище за недоказаност на предявения срещу него иск. Моли за потвърждаване на решението като правилно, обосновано и законосъобразно постановен съдебен акт. Претендира присъждане на сторени във въззивното производство разноски.

Като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, жалбата е допустима.

В правомощията си по чл.269 ГПК съдът не установи порок, който да го определя като недопустим или нищожен съдебен акт.

Обжалваното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е вА.дно.

НА.чието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването правото на иск при постановяване на решението, обуславят неговата допустимост.

Дадената от съда правна квалификация е съответна на заявената с иска защита. С дадените им по реда на чл.140 ГПК указания и в условия на равнопоставеност първоинстанционният съд е осигурил на всяка от страните възможност за събиране на необходимите за доказване на твърденията й доказателства. Значимите за изхода на делото факти са установени с допустими по см. на ГПК доказателства и доказателствени средства, при правилно разпределена тежест на доказване и в съответствие с проявената в тази насока активност на страните.

Възражението за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила съдът намира за неоснователно. Противно на твърдяното от въззивника, целият доказателствен материал е анализиран обективно и всестранно. Кредитирането на свидетелските показания е проведено от първоинстанционния съд в съвкупността на всички събрани по делото доказателства и при дължимата по см. на чл.172 ГПК преценка за тяхната заинтересованост. Следва да се отбележи, че анализът на доказателствата е въпрос, касаещ правилността, а не допустимостта на съдебното решение, в какъвто смисъл е въззивната жалба. В мотиви на решението си първоинстанционният съд е дал отговор на въведените по спора въпроси. Правилността на тези отговори е въпрос по същество и засяга законосъобразността, а не допустимостта на съдебния акт. В отговор на релевираното в този смисъл възражение следва да се посочи, че липсата на мотиви е отстранимо от въззивната инстанция процесуално нарушение.

Непроизнасянето на първостепенния съд по чл.537ГПК в диспозитив на решението не е допуснат в нарушение на процесуалните правила пропуск, а се явява последица, обусловена от изхода по същество на предявения на осн.чл.124 ГПК положителен установителен иск. При извода за неоснователност на предявения на осн. чл.124, ал.1 ГПК, съдът не дължи произнасяне, както по правото на собственост на ответника И.А. - предявен е положителен, а не отрицателен установителен иск, така и по обусловеното искане с правно основание чл. 537, ал.2 от ГПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съдът не констатира релевираните с подаването □ основания за отмяна на атакуваното решение. Възведените от правна страна изводи, кореспондират с установените по делото факти и сочат на съответно прилагане на материалния закон.

Пред настоящата инстанция, в рамките на допустимото по см. на чл.266 ГПК, не се ангажират доказателства, които да налагат факти и изводи, различни от установените такива пред първоинстанционния съд.

Въз основа на допустимо събраните в производството доказателства, РРС е установил фактическа обстановка, която се споделя от настоящата инстанция, но при дължими в допълнение мотиви относно установени от доказателствата и релевантни за изхода на делото факти. Следва да се посочи, че с жалбата си въззивникът не въвежда спор по фактите, а позовано на същите твърди необоснованост и незаконосъобразност на първоинстанционното решение.

При самостоятелно проведения анализ на допустимо събраните по делото доказателства, в този си състав съдът установи следното:

Грд №469/2020г. по опис на КРС е образувано по депозиран на 1.X.2020г. иск, с предявяване на който и на осн.чл.124 ГПК въззивникът е претендирал до установяване в отношенията му с въззиваемия правото му на

изключителна собственост върху недв. имот, индивидуА.зиран като нива от 14003кв.м., за която по плана на с. Тертер е отреден ПИ с идентификатор 72337.401.10. Към датата на подаване на иска, ищецът е позовал правото си на собственост върху описания имот като придобито по оригиналният начин на изтекла в негова полза придобивна давност. В петитум на молбата е инкорпорирано и искане по чл.537ПК за отмяна на нот.акт №15/17.II.2020г. по нот. д. №76/2020 по опис на нотариус С. С. с рег. №4НК и р/н на действие при КРС, издаден в производство по обстоятелствена проверка и легитимиращ въззиваемия И.А. като собственик на процесната нива. Същият е приложен като доказателство, обосноваващо интереса, респ. допустимост на предявения по чл.124 ГПК иск.

В обстоятелствена част на исковата си молба, като факти обосноваващи заявената в петитум защита, ищецът е релевиран: качеството си на наследник по отношение на останалото след смъртта на неговия баща А. У. и чичо по бащина линия-И. А. имущество; предприета по реда и в сроковете на ЗСПЗЗ реституция на приживе отчуждени от патримониума на наследодателите му земеделски имоти; обстоятелството, че ответникът е осиновен преди раждането му от неговите родители при действие на чл.81 ЗЛС(отм.). Следва да се посочи, че осиновяването на ответника е упоменато, но не се въвежда като факт, оспорващ качеството му на наследник. Напротив. Въззивникът изрично е посочил, че двамата „извършили неформална делба“, по силата на която той получил процесната нива, а въззиваемият - останалата по наследство от баща им нива в с.Бисерци. Заявява, че е въведен във владение на процесния имот на 14 м.III.1994г. като първоначално я обработвал сам, а от 2011г. чрез отдаването □ под наем на трето за делото лице. Твърди, че по описания начин необезпокоявано и непрекъснато в продължение на 26 години е осъществявал фактическа власт върху имота със съзнанието, че го владее за себе си.

С депозиран в срока по чл.131 ГПК отговор, въззиваемият е оспорил иска, както и въведените в основание на същия факти и обстоятелства. Признава факта на осиновяването си по реда на чл.81 ЗЛС(отм.), но твърди същия като заварен с приживе настъпилите за осиновителите му законодателни промени относно режима и последиците на осиновяването му. Твърди, че ищецът е въведен и осъществявал фактическа власт върху процесната нива в качеството си на сънаследник и че сключените от последния наемни договори не демонстрират анимуса за своеене на имота, а „пораждат единствено облигационни отношения между наследниците“.

От доказателствата по делото се следва за безспорно установено, че правата на страните по отношение на процесната нива са възникнА. по наследяване, т.е. на едно и също основание. На л.9 от грд №469/20 на КРС като доказателство е приложено. у-ние изх.№125/27.VII.2020г., от което е видно, че И. А. М. е починал на 17.VII.1991г., оставяйки за свой наследник преживяла го съпруга- Н. М.. Поради факта, че двамата не са имА. родени от брака им деца, в удостоверението като негови наследници са посочени и двамата братя на М. – М. У., поч. на 28.V.1977г. и починА.ят на 5.V.1970г. А. У., известен още като А. У. (вж.у-ние за идентичност на имена).

От данните в удостоверението се следва за безспорно, че братята на бездетния И. М. са починА. преди него. Поради което и в хипотеза на чл.10, ал.2 ЗН към дата на смъртта му - 17.VII.1991г, към наследяване на останалото след смъртта му имущество и по заместване са призовани, както преживялата го съпруга, така и децата, респ. внуците на починА.те преди него братя.

Като доказателство на л.11 е приложено у-ние изх.№127//27.VII.2020г., от което е видно, че починА.ят на 5.V.1970г. А. У. е оставил за свои единствени преки и законни наследници: съпруга Ю. И.ова, починала съответно на 8.I.1988г. и синове -И.А., Ш.А. и О. А.. От изложеното и по аргумент на чл.10, ал.2 ЗН се следва за безспорно установено, че по заместване последните трима са призовани към наследяване на останалото след смъртта на И. М. наследство заедно със съпругата на последния. Като в тази хипотеза на наследяване, правата на наследниците се определят по правилото на чл.9, ал.2ЗН.

По делото не се спори, че въззиваемият И. М. не е рождено дете на наследодателя А. У., а е бил осиновен от същия преди 1950г(по данни на въззивника). Към този момент е действащ режимът на непълното осиновяване съгласно чл. 81 от Закона за лицата и семейството /ЗЛС, в редакция съгласно публикацията в Изв., бр. 15 от 1953 г./.

С изменението на чл. 80 и 81 ЗЛС от 1961 г. /Изв., бр. 50 от 23.06.1961 г./, е въведен режим на пълно осиновяване, при което осиновеният е приравнен изцяло към родно дете в семейния кръг на осиновителя, като същевременно правоотношенията между осиновения с низходящите му и роднините по произход са прекратени. Този законов режим е приложен не само за бъдещите осиновявания, извършвани след влизането в сила на изменението на закона, но е отнесен задължително и към заварените осиновявания, които са пренормирани от самия закон съобразно с установеното от него действие на осиновяването.

По силата на преходното правило към закона от 1961 г. това автоматично превръщане на осиновяването,

без оглед волята на лицата, се отнася само до "заварените осиновявания". Понятието е изяснено в правната теория и съдебната практика, според които "заварени осиновявания" са тези, които не са били прекратени от съда и по които и осиновителят, и осиновеният са живи /напр. решение № 19/16.01.1992 г. по гр. д. № 1134/1991 г. на ВС, I-во г. о., решение № 690/25.03.1963 г. по гр. д. № 71/1963 г. на ВС, II-ро г. о., решение № 1154/22.01.2009 г. по гр. д. № 4755/2007 г. и решение № 481/06.12.2012 г. по гр. д. № 1108/2011 г. двете на ВКС, I-во г. о., и др./.

Семейният кодекс от 1968 г., в сила от 22 май 1968 г., прогласява в чл. 105, ал. 1, че досежно заварените осиновявания се прилагат правилата на чл. 54 СК, т. е. заварените осиновявания се считат като пълни осиновявания, при които връзките между осиновения и роднините му по произход се прекратяват и се заменят с нови такива между него и осиновителя. По изключение в чл. 105, ал. 2 СК (отм.) е създадена възможност осиновителят, осиновеният и родителите на последния в едногодишен срок да поискат за заварени осиновявания да се прилагат правилата на чл. 55 СК на непълното осиновяване, при което правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи и роднините им по произход се запазват и съществуват едновременно с новосъздадените отношения между осиновения и неговите низходящи, и осиновителя. Възможността може да се упражни при условие, че заинтересуваните лица: осиновител, осиновен и неговите рождени родители са направили в законоустановения срок искане в този смисъл пред компетентния осиновяването съд.

В случая, както по признание на страните, така и от доказателствата по делото се следва за безспорно, че осиновяването на въззиваемия е било „заварено“ от настъпилите в режима на този правен институт промени, според които същият притежава качеството наследник с права, равни родните деца в семейния кръг на осиновителя, вкл. и с правото да встъпи по заместване в правата му по отношение наследство на последващо починал негов брат И. М..

В този смисъл, изложеното в мотиви на първоинстанционния КРС се споделя изцяло от настоящия съдебен състав.

На л. 97 -л.122 от грд №469/20 на КРС са приложени в цялост преписки на ОСЗ-гр. Кубрат, от които се следва за установено, че по заявления, подадени по реда и в срока на ЗСПЗЗ от въззиваемия И.А., в качеството му на наследник на баща си, починал на 5.V.1970г. А. У. и като наследник на чичо си И. М., е проведена реституция на притежавани и приживе отчуждени от патримониума на наследодателите зем. имоти.

С влязло в сила Решение №0565/27.VIII.1993г. на осн.чл.27 ППЗСПЗЗ ОСЗ Кубрат възстановява на наследниците на А. У., в определени с план за земеразделяне граници, правото на собственост върху „нива от 14.429дка“, за която по плана на с.Бисерци, в местност „Балама“ е бил отреден имот №358010 и в съществуващи стари граници правото на собственост върху ЛОЗЕ от 0.652дка, за което по плана на с.Бисерци, в местност „Коренеж“ е бил отреден имот №540003.

С влязло в сила Решение №1096/5.VII.1996г. на осн.чл.27 ППЗСПЗЗ ОСЗ Кубрат възстановява на наследниците на И. М., в определени с план за земеразделяне граници, правото на собственост върху „нива от 13.999 дка“, за която по плана на с.Тертер, в местност „Коренеж“ е бил отреден имот №401010. Видно от приложена на л.50 Скица №15-919916/ 6.X.2020 възстановената в собственост на наследници на И. нива е идентична с индивидуализацията в предмет на иск имот-нива от 14003кв.м., за която по плана на с. Тертер, общ. Кубрат е отреден ПИ с идентификатор 72337.401.10

По отношение на така описания имот, с издадения в производство по обстоятелствена проверка констативен нот.акт №15/17.II.2020г. по нот. д. №76/2020 по опис на нотариус С. С. с рег. №4НК и р/н на действие при КРС въззиваемият е „признат за собственик по наследство и давностно владение“.

Противопоставяйки се на констатираните в нот. акт права и в подкрепа на твърдението си, че от 1994г. - необезпокоявано и без прекъвяне е във владение на същия, ищецът е ангажирал писмени и гласни доказателства, които в съвкупност и относимост към останал материал сочат на следното: Приложеният на л.13 Протокол №1087 за извършен на 14.III.1994г. от ПК Кубрат въвод на въззивника във владение на имот в землище на с. Тертер е с непълнени реквизити и не съдържа конкретна информация за имота, във владение на който се твърди въвеждането на ищеца. На отразената в протокола дата на въвода, считано от която въззивникът твърди да е във фактическа власт на процесния имот, последният не е бил възстановен от съответната ОЗК с влязъл в сила акт. Видно от изложеното по горе, решението, с което имотът е възстановен в нови реални граници е от 5.VII.1996г. Съгл. предвиденото в чл.32, ал.2 от ППЗСПЗЗ въводът във владение, на възстановените на осн.чл.27 от правилника земеделски земи, се извършва въз основа на влязло в законна сила решение за възстановяване на собствеността и заверена скица от общинската служба по земеделие. Т.е., процесният въвод е бил възможен едва след влизане в сила на цитираното по горе Решение №1096/5.VII.1996г. ОСЗ Кубрат. Последното не е оспорено като доказателство и съобразяването му като ползващ се със стабилитет индивидуален

адм. акт, дава основание на съда в този му състав да приеме за опровергано твърдението на ищеца за въвеждането му във въвод на имота на 14.III.1994, респ. за доказаност на посочената дата като начало на заявеното от него придобивно основание. Не на последно място следва да се отбележи, че към тази дата е била жива и Н. М., доказано съпруга и наследник на И. М.. От приложените доказателства се следва за установено, че същата е починала на 22.XI.1955г. като в делото липсват данни за призованите към наследяването й лица, в кръга на които страните безспорно не попадат.

Ищецът твърди, че е във владение на процесния имот по силата на „неформално извършена“ с ответника делба след реституцията на процесните имоти в патримониума на техните наследодатели. Като тук отново следва да се подчертае, че собствеността върху наследствената от баща им нива е възстановена през 1993, а по отношение на наследената от чичо им нива- през 1996. Самият ищец не твърди в тази „ неформално извършена делба“ да е участвала приживе и другата наследница на процесния имот. За установяване на това обстоятелство ищецът е ангажирал показанията на своята дъщеря-св. С.М.. В показанията си, отразени на л.131 в протокол от проведното се на 21.I.2021 с.з. свидетелката е заявила:“Баща ми...обработваше нивата в Тертер. Работеше нивата от 11г. Не знам дА. е наследствена тази нива. Между баща ми Ш. и чичо ми И.(визира ответника) не знам да е имало никаква уговорка за подялба на нивите. Не знам кой обработва сега нивите.“. Депозирани в този смисъл показанията □ сочат неизгодни за ищеца факти. В този смисъл не обективират заинтересованост от изхода на делото и в съответствие с изискванията на чл.172 ГПК се следва кредитирането им. Вторият свидетел - Х.О. потвърждава в показанията си заявеният от ищеца факт, че в известен период от време, поради заболяването на съпругата си е престанал да обработва нивата.Свидетелят казва: „Ш. работеше нивите, но като се разболя жена му остави нивата и я даде на Ю. да я работи. Вземаше от Ю. наем за нивата в Тертер.

От доказателства, приложени от ищеца на л.14-л.40 от грд №469/20 на КРС се следва за установено, че процесната нива е включена в масив за ползване по чл. 37в ЗСПЗЗ през 2008г. по споразумение с Ш. като ползвател. Цитираната разпоредба изисква изрично в какво качество лицето подписва споразумението -като собственик и/или като ползвател . Като под страх от нак. отговорност и срещу собственоръчно положен подпис, при подписване на споразумението въззивникът е декларирал, че ползва процесната нива като съсобственик (вж.л.18 и сл.) .

По делото се следва за безспорно установено, че за попадащите в периода 2011-2020г. стопански години, ищецът е предоставял процесната нива за ползване по договор за наем на трето за делото лице като е получавал и насрещно договореното наемно възнаграждение(вж. РКО на л.124). Видно от реквизитите на приложените като доказателства наемни договори, с изключение на последно сключеният такъв на 20.VI.2019 за стопанската 2019/2020г., при отдаването на имота под наем ищецът се е легитимирал като наследник.

Цитираните доказателства, с характер на частни документи, удостоверяващи в съдържание и реквизити изявлението на ищеца относно качеството, в което ползва и предоставя същия под наем, по см. на чл.180 ГПК, съставляват доказателство относно тези обстоятелства. А те от своя страна сочат на това, че в годините от встъпване в наследствените си по отношение на процесния имот права, ищецът е признавал, че имотът е съсобствен и че ползва същия като негов наследник. Т.е., сами по себе си изявенията му, обективирани в изходящите от него и приложени като доказателство документи, опровергават презумпцията на чл.69 ЗС.

В отношенията между съсобственици презумпцията на чл. 69 ЗС е приложима, но следва да се счита за оборена, ако основанийето, на което първоначално е установена фактичската власт показва съвладение. В този случай установилият фактичската власт върху имота е държател на чуждите идеални части в съсобствеността и за да ги придобие по давност, следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на останА.те съсобственици, като при спор той носи доказателствената тежест да установи т.нар. преобръщане на владението.

Като прецени данните по делото и доводите на страните, в този си състав от правна страна съдът приема, че предявеният от въззивника установителен иск за собственост на спорния зем. имот, възстановен по реда на зем. реституция на общия на страните наследодател, е неоснователен, тъй като ищецът не доказва предпоставките за придобиването му давност и същият не е загубил наследствения си характер .

По релевантните за спора въпроси първоинстанционното решение е постановено в съответствие със

задължителната и последователно провеждана съдебна практика. В този смисъл са постановените по реда на чл.290 ГПК решения Р 128 по гр. д. № 736/2009 г. на II г. о., Р 302 по гр. д. № 1168/2010 г. на I г. о.и др., в които е прието, че съсобственикът, в т. ч. сънаследник, който упражнява фактическа власт върху имота, владее своята част и се явява държател на частите на останА.те, освен ако не е демонстрирал ясно и категорично, че е променил държането на частите на останА.те във владение за себе си.

НА.це е съответствие на обжалваното решение и с разясненията в ТР № 1/2012 г. на ОСГК на ВКС, с което се прие, че презумпцията на чл. 69 ЗС в отношенията между съсобствениците е приложима, но следва да се счита за оборена, ако основанието, на което първоначално е установена фактическата власт показва съвладение. В този случай установилият фактическата власт върху имота е държател на чуждите идеални части в съсобствеността и за да ги придобие по давност, следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на останА.те съсобственици, като при спор той носи доказателствената тежест да установи т. н. преобръщане на владението.

При наследяването като общо правоприемство владението преминава по право към наследниците независимо от това, че е възможно само един от тях да остане в наследствения имот. В настоящия случай въззивникът е стопанисвал и обработвал възстановения на общия на страните наследодател земеделски имот, като един от неговите наследници по закон, след смъртта му през 1991 г. Като това основание, на което се е намирал в имота предполага съвладение с останА.те съсобственици, придобили части по наследство от общия наследодател. Поради това и същият е упражнявал владение само върху притежаваната от него наследствена част и държане по отношение на чуждите.

При възникна.я спор между страните подлежи на изследване въпросът за основанието за упражняването на фактическата власт, което в случая е наследяване, и с оглед на това следва да се установи промяната на това основание от страна на наследника, позоваващ се на придобивна давност по отношение на частите на другите сънаследници с едностранни действия, с които по явен и недвусмислен начин да показва отричане владението на останА.те, в който смисъл са разясненията в цитираното тълкувателно решение. Доказателствата по делото не установяват настъпване на правните последици на придобивната давност, на която се озовава въззивникът досежно наследствените части на другите наследници, тъй като НА.чието на единия елемент -упражняване на фактическа власт от единия наследник, включително и сключване на договори за наем, на които се позовава и което се установява от ангажираните от него гласни и писмени доказателства, не е достатъчно основание за придобиване по давност, съгласно чл. 79, ал. 1 ЗС.

Дори по делото да се приеме за установено, че между наследниците са се водили разговори за делба на наследствените имоти, то процесният имот, доказано по негово изявление, въззивникът е предоставял по наем като съсобственик по наследство. Поради което и при липса на категорични доказателства за промененото намерение за своене на наследствените части на другите наследници от страна въззивника, с манифестирането му пред тях чрез действия по отблъскване или отричане на правата им, както и на изрично позоваване на последиците от това, не може да се обоснове НА.чие на основание за изключителна собственост в негово лице. Възстановените на общия наследодател земеделски имоти са запазили наследствения си характер, поради което и предявеният установителен иск е неоснователен, и като такъв подлежи на отхвърляне.

Постановен в този смисъл обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При извода за неоснователност на предявения на осн. чл.124, ал.1 ГПК, съдът не дължи произнасяне, както по правото на собственост на ответника И.А. - предявен е положителен, а не отрицателен установителен иск, така и по обусловеното искане с правно основание чл. 537, ал.2 от ГПК.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260022/17.II.2021г. по гр.д.№469/2020 по описа на КРС.

На осн.чл.78 ГПК ОСЪЖДА Ш. АЛ. АЛ. , ЕГН***** да заплати на с ИЛМ. АЛ. АЛ., ЕГН*** доказано сторени пред въззивна инстанция разноски в размер на 600,00лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____